

Отъ 1860 г. до освобождението (1878 г.) сливенското Читалище се наричало „Българско *благодѣтелно* читалище“, а слѣдъ това то било прѣкръстено *Българско народно Читалище* „Зора“. По едно врѣме, фактически, то прѣкратило своята дѣйность. Така, въ периода отъ 1863 до 1869 г. то съществувало само по име, а на дѣло не проявявало никакви признаци на животъ: прѣзъ тоя периодъ неговата дѣйность се свеждала къмъ нула. Въобновлението на сливенското Читалище станало въ 1869 г., на втория день на Великдень (Възкресение Христово), слѣдъ черковенъ отпускъ, съ една бѣлѣжита рѣчь, съчинена отъ тогавашния главенъ учителъ *М. П. Икономовъ*, а произнесена наизустъ отъ ученика *Добри Минковъ*, въ салона на тогавашното Клуцухорско училище (на втория етажъ) при черквата „Св. Никола“, въ присѣдствието на голѣмо множество граждани, на учителитѣ и на тогавашната сливенска „интелигенция“. Въ това събрание станало прииането на новия уставъ на Читалището съ разширена програма, записването на нови членове и избирането на ново настоятелство. Отъ този моментъ почва нова ера за Читалището, която отбѣлѣзва неговия цвѣтущъ периодъ, който трае до самото майско възстание (1869 – 1876). Същеврѣменно съ възобновяването на Читалището билъ изработенъ и новъ печатъ съ надпись „българско *благодѣтелно* читалище въ Сливенъ“ и въ срѣдата двѣ ржцѣ, които се ржкуватъ.

Пръвъ прѣдседателъ на Читалището „Зора“ е *Стефанъ Г. Гидиковъ*, а касиеръ — *Захария Вичевъ*. Отъ 1860 до 1863 г. включително, неговъ прѣдседателъ е също Ст. Г. Гидиковъ, подпрѣдседателъ Т. А. Пенковъ, дѣловодителъ Г. Данчевъ, касиеръ Ив. Желѣзковъ, библиотекаръ Г. Ив. Геновъ, а съвѣтници: П. Мишковъ, Д. Чинтуловъ, З. Жечковъ и З. Вичевъ. Отъ 1863 г. до освобождението прѣдседатели на Читалището „Зора“ сж били: Зах. Д. Жечковъ, П. Г. Мишковъ, Т. А. Пенковъ, Д. Кавалджиевъ, М. П. Икономовъ, Д-ръ Н. Планински, Д. х. Юрдановъ, Пан. Г. Поповичъ и Андонъ С. Бояджиевъ¹⁾.

Стефанъ Георгиевъ Гидиковъ се е родилъ въ Сливенъ на 11 февруари 1837 г., а умрѣлъ на 3 юлий 1871 г. На млади години е билъ търговецъ на вълна, аби и шаеци, а къмъ 1856 г. заминава съ другаритѣ си П. Мишковъ, Н. Боровъ и др. по търговия и учение въ Одеса, слѣдъ което обиколили Ромъния и Сърбия, дѣто се запозналъ съ Раковски и става единъ отъ първитѣ му почитатели и сподвижници. Най-рев-

¹⁾ Една часть отъ бѣлѣжкитѣ си за Слив. Читалище и неговитѣ прѣдседатели черпимъ отъ „Юбилейния сборникъ“ на това читалище.